

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽi/4/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201665
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012201665.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu : LEGAL CARTEL s.r.o., so sídlom Ľubinská 18, Bratislava, IČO : 36 677 175, zastúpeného JUDr. Radoslavom Kačúrom, advokátom a konateľom žalobcu, proti žalovanému : Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky, Hlboká cesta 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 102.112/2012-KAMI z 9. júla 2012, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 300/12-26 z 5. decembra 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 300/12-26 z 5. decembra 2012 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) s poukazom na ustanovenie § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) zastavil konanie majúc za to, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti takých rozhodnutí správneho orgánu, ktoré nepodliehajú súdnemu prieskumu.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca požiadal žalovaného o sprístupnenie informácií, cit.:

1) „Disponuje Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky (ďalej len „MZV SR“) informáciou, ktorá potvrdzuje, alebo mohla potvrdiť, že H. počas svojho pôsobenia vo funkcii veľvyslanca Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) v Londýne bez súhlasu a vedomia MZV SR pripravil zámenu alebo zamieňal nehnuteľnosť vo vlastníctve SR nachádzajúcu sa na 60 Redington Road v Londýne ?“

2) „Poskytlo MZV SR akýmkoľvek médiám, tlačovým agentúram alebo osobám informáciu s obsahom, že H. počas svojho pôsobenia vo funkcii veľvyslanca SR v Londýne bez súhlasu a vedomia MZV SR

chcel zameniť alebo zamieňal nehnuteľnosť nachádzajúcu sa na 60 Redington Road v Londýne ?"

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že žiadosť žalobcu žalovaný vybavil listom č.: 410/2012-OKAS zo 4. júna 2012, ktorým zaslal žalobcovi informácie vecne príslušných odborov žalovaného. Keďže žalobca bol názoru, že mu povinná osoba (žalovaný) požadované informácie neposkytla, podal rozklad s obsahom podobným ako je obsah žaloby, pričom zvýraznil, že žiadal informáciu, ktorá potvrdzuje alebo by mohla potvrdiť konkrétnu činnosť H., ktorú mal konať bez súhlasu a vedomia žalovaného... Zo spisu mal tiež prvostupňový súd preukázané, že príslušné odbory žalovaného sa žiadosťou riadne zaoberali, že dopyty a poskytnutie informácií ako aj zdôrazňovanie požadovaného rozsahu sú formulované účelovo a že na žalovaného sa v apríli 2011 obrátilo so žiadosťou o stanovisko k trestnému oznámeniu vo veci pokusu o zámenu nehnuteľností Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave I. Zo zápisnice zo zasadania rozkladovej komisie žalovaného zo dňa 3. júla 2012 okrem iného vyplýva, že žalobca druhou žiadosťou zo dňa 28. mája 2012 požiadal o sprístupnenie informácií, na ktorú žalovaný reagoval listom zo dňa 7. júna 2012. Práve táto skutočnosť odôvodňuje formálne pochybenie žalovaného uvedené v jeho liste zo dňa 4. júna 2012, v ktorom nesprávne uviedol dátum žiadosti žalobcu zo dňa 28. mája 2012, namiesto správneho dátumu 23. mája 2012. Listom zo dňa 9. júla 2012 minister žalovaného oznámil žalobcovi, že podaný rozklad v danom prípade nemožno považovať za opravný prostriedok, pretože informácia mu bola poskytnutá.

Krajský súd v rámci odôvodnenia rozhodnutia venoval pozornosť pojmu „informácia“ ako základnému pojmu zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v platnom znení (ďalej len „zák. č. 211/2000 Z. z.“ alebo „zákon o slobode informácií“ alebo „ZSI“). Konštatoval, že je nesporné, že základným pojmom ZSI je pojem „informácia“. Zákon neobsahuje výslovnú definíciu tohto pojmu, ale význam pojmu „informácia“ jednoznačne vyplýva z kontextu ustanovení zákona a z iných právnych dokumentov. Vo všeobecnosti je informácia správa, údaj, poučenie, ktorú fyzická alebo právnická osoba odovzdáva inej fyzickej alebo právnickej osobe. Informácia je základom komunikácie. Človek ňou získava nové poznanie a komunikuje s inými ľuďmi. Pojem „informácie“ používaný v ZSI je právnym pojmom, ktorého význam môže byť odlišný od významu používaného v bežnom hovorovom jazyku. Pri výklade tohto pojmu nachádzajúceho sa v zákone pritom treba vždy zohľadniť aj účel tohto zákona, nadväznosť zákona na iné zákony, ústavné práva a hodnoty zakotvené v ústave a právne predpisy Európskej únie. Informáciou v zmysle ZSI je aj dokument alebo záznam, a to aj obrazový alebo zvukový a tiež aj obrazová snímka. Pri výklade pojmu „informácie“ na účely ZSI musia súdy a orgány verejnej moci zohľadňovať skutočnosť, že zákon o slobode informácií je vykonaním ústavného práva na prístup k informáciám a že prostredníctvom neho sa realizuje ústavná povinnosť orgánov verejnej moci poskytovať informácie o svojej činnosti. Súdy a tiež orgány verejnej moci musia v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR vykladať pojem „informácie“ obsiahnutý v ZSI tak, aby v dôsledku tohto výkladu nebolo porušené ústavné právo verejnosti na prístup k informáciám.

V danom prípade zo žiadosti o sprístupnenie informácií nepochybne vyplýva, že žalobca položil otázky špekulatívne, so zvýraznením viacerých možných alternatív a v podstate sa domáhal informácie o úsudku povinnej osoby na udalosti, ktoré sa stali počas pôsobenia H. vo funkcii veľvyslanca SR v Londýne a týkali sa konkrétnej nehnuteľnosti. Otázky teda boli kladené vyslovene hypoteticky, pričom nemožno vylúčiť, že odpovede mali slúžiť ako prípadné dôkazy v trestnom konaní. Informácie s takto žiadaným obsahom však podľa názoru súdu už ani nepokrýva ZSI, keďže žalobcovi evidentne išlo o získanie informácií, ktoré by obsahovali aj kvalitatívny úsudok o činnosti veľvyslanca H. počas jeho pôsobenia v Londýne. Podľa názoru súdu žalovaný žalobcovi požadované informácie v relevantnom rozsahu poskytol a to listom zo dňa 4. júna 2012.

Krajský súd s poukazom na čl. 142 ods.1, veta za bodkočiarkou, čl. 46 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a § 244 ods. 2,3, § 247 ods. 1,2, 3 a § 248 O.s.p., ktoré citoval, venoval pozornosť podmienkam preskúmania rozhodnutia správneho orgánu na základe žaloby, a to nasledovne.

Prvou podmienkou preskúmania rozhodnutia správneho orgánu na základe žaloby je v zmysle § 244 ods. 3 O.s.p., ktorý všeobecne ustanovuje, aké rozhodnutia môžu byť preskúmané v správnom súdnictve na základe žalôb, že musí ísť o také rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva,

právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Druhou podmienkou je, že musí ísť o také rozhodnutie, ktorým bola fyzická alebo právnická osoba ukrátená na svojich právach, nakoľko v správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Treťou podmienkou je, že musí ísť o právoplatné rozhodnutie správneho orgánu (§ 247 ods. 2 a 3 O.s.p.). To znamená, že predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je, aby pri rozhodnutí orgánu verejnej správy vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 O.s.p.) alebo rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré sa stalo právoplatným aj v dôsledku toho, že proti nemu príslušná procesná norma (obsiahnutá hoci v hmotnoprávnom predpise správneho práva) nepripúšťa opravný prostriedok, a preto právoplatnosť nastáva spravidla po doručení správneho rozhodnutia poslednému účastníkovi správneho konania, ak zákon neustanovuje inak (§ 247 ods. 3 O.s.p.).

Štvrtou podmienkou, ktorá musí byť splnená, aby mohol súd v správnom súdnictve rozhodnutie správneho orgánu preskúmať, je to, že nejde o rozhodnutie, ktorého preskúmanie je vylúčené podľa § 248 O.s.p.. Okrem toho ústavne súladný výklad ustanovenia § 248 O.s.p. vyžaduje, aby súd v správnom súdnictve zisťoval, či rozhodnutie orgánu verejnej správy (správneho orgánu), ktoré mu bolo príslušným spôsobom predložené na preskúmanie jeho zákonnosti, sa svojím obsahom súčasne nedotýka základných práv alebo slobôd účastníka konania, ktoré mu zaručuje Ústava SR alebo príslušná medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách.

V správnom súdnictve je právo na prístup k súdu vymedzené princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že sudy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 248 O.s.p.). Uvedené ustanovenie je súčasne dôležitou interpretačnou pomôckou, pretože výnimky z aplikácie ústavy, i keď sú ustanovené zákonom, nie je možné vykladať extenzívne, ale reštriktívne.

V prípade pochybností nie je vadou konania, ak súd reštriktívnym výkladom ustanovenia § 248 písm. a/ O.s.p. poskytol účastníkovi súdnu ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1,2 Ústavy Slovenskej republiky (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf/56/2008).

Podľa ustálenej judikatúry - nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky (nálezy sp. zn. I. ÚS 37/95, II. ÚS 50/01, I. ÚS 52/02, III. ÚS 183/2003, PL ÚS 21/08, I. ÚS 354/08) a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/29/2010, ZSP 5/2011, či uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/5/2011) môžu byť predmetom preskúmania súdom aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. Súdna prax ustálila, že rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo ktorým môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb. Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa považujú aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy.

Súčasťou súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je aj prieskum postupu, ktorý predchádzal rozhodnutiu (§ 244 ods. 1,2 O.s.p.).

Za postup správneho orgánu preskúmateľný v správnom súdnictve sa predovšetkým považuje jeho činnosť, ktorou správny orgán realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi. Pod činnosťou sa rozumie spravidla aktívny postup podľa procesných i hmotnoprávnych noriem, ktoré správny orgán oprávňuje a zaväzujú na úkony v priebehu konania. Postup správneho orgánu je zákonný vtedy, ak nevybočuje z medzí týchto noriem, najmä hypotéz a dispozícií.

Výbavením žiadosti o informácie sa rozumie buď poskytnutie požadovaných informácií v zákonom stanovenej lehote, alebo vydanie písomného rozhodnutia o nesprístupnení informácií, rovnako v zákonnej lehote. Žalovaný v danom prípade poskytol informácie žalobcovi jedným zo spôsobov uvedených v § 16 ZSI a to odoslaním poštou na adresu žalobcu. Nepochybne sa tak stalo v zákonom stanovenej lehote a keďže podľa názoru súdu povinná osoba sprístupnila všetky požadované informácie, nebola povinná o nesprístupnení informácií vydať písomné rozhodnutie podľa § 18 ods. 2 ZSI. Proti rozhodnutiu o

sprístupnení informácií nemožno podať opravný prostriedok (§ 18 ods. 1 ZSI) a preto žalobca nebol oprávnený podať relevantným spôsobom rozklad a to napriek tomu, že poukazoval na § 18 ods. 2 v spojitosti s § 18 ods. 3 ZSI, podľa ktorého ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie, či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu. Všeobecne platí, že po uplynutí zákonnej lehoty automaticky vzniká tzv. fikcia zamietavého rozhodnutia, hoci riadne písomné rozhodnutie povinná osoba nevydala. Platí to aj vtedy, ak povinná osoba sprístupnila iba niektoré požadované informácie, avšak o nesprístupnení zvyšných informácií nevydala v zákonnej lehote žiadne písomné rozhodnutie. V takom prípade vzniká fiktívne rozhodnutie o nesprístupnení zvyšných informácií, proti ktorému sa možno odvolať (podať rozklad). Je teda zrejme, že ZSI predpokladá síce vydanie fiktívneho rozhodnutia ako následok nečinnosti povinnej osoby, ale takýto postup povinnej osoby nie je zákonom dovolený a je nezákonný. Fiktívne rozhodnutie je už svojou povahou nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a preto je ho vždy potrebné zrušiť. V danom prípade však nedošlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia povinnou osobou a to z dôvodu, že povinná osoba poskytla žalobcovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 ZSI v zákonom stanovenej lehote. Správne potom minister žalovaného v liste zo dňa 09.07.2012 uviedol, že podanie žalobcu označené ako rozklad nemôže považovať za opravný prostriedok, nakoľko informácia bola žalobcovi poskytnutá a v takom prípade nie je podľa § 18 ods. 1 ZSI opravný prostriedok prípustný.

Aj písomne vyhotovený list, resp. prípis povinnej osoby, podpísaný osobou oprávnenou rozhodovať, ktorý nie je označený ako rozhodnutie alebo neobsahuje náležitosti rozhodnutia, sa považuje za rozhodnutie ak z obsahu takého listu vyplýva, že žiadosť o informácie bola zamietnutá. Pri posúdení otázky, či ide o rozhodnutie, je potrebné vždy vychádzať z obsahu písomnosti, a nie z jej názvu, označenia či formy. Nie je teda rozhodujúce, ako je akt správneho orgánu označený, alebo či je vôbec nejako označený. Podstatné je, či správny orgán takýmto aktom autoritatívne zasiahol do právnej sféry fyzickej alebo právnickej osoby. Vždy je teda rozhodujúci vecný obsah aktu. Súdy pritom preskúmajú zákonnosť vydaných rozhodnutí. Rozhodnutie je pojmom právne technickým. V danom prípade sa žalobca výslovne domáhal zrušenia rozhodnutia (listu) žalovaného zo dňa 4. júna 2012 a rozhodnutia (listu) zo dňa 9. júla 2012 Ministra zahraničných vecí SR, avšak týmito nebolo autoritatívne zasiahnuté do jeho právnej sféry a nijako negatívne sa nepremietli do jeho práv, právom chránených záujmov, či povinností. Žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí, ktoré preskúmaniu nepodliehajú a preto bolo konanie potrebné podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastaviť.

Pre úplnosť krajský súd dodal, že ak sa žalobca domnieval, čo napokon vyjadril aj v žalobe, že mu žalovaný v rozpore s ZSI neposkytol požadované informácie a ani o nevyhovení žiadosti nevydal písomné rozhodnutie podľa § 18 ods.2 ZSI, mal sa domáhať preskúmania zákonnosti fiktívnych rozhodnutí, a to či už povinnej osoby podľa § 18 ods.3 ZSI, resp. fiktívneho rozhodnutia odvolacieho orgánu podľa § 19 ods. 3 ZSI. Žalobca však takto celkom evidentne nepostupoval a súdu, ktorý bol viazaný obsahom žaloby a navrhovaným petitom, nezostalo nič iné, ako konanie o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí zastaviť, keďže tieto rozhodnutia prieskumu nepodliehajú.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods.1 písm. c) O.s.p. v spojení s § 246 ods.1 veta prvá O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

II.

Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, a to z dôvodu, že

- a) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- b) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca uviedol, že v žiadnom prípade sa s tvrdeniami prvostupňového súdu nestotožňuje.

Mal za to, že žalovaný správny orgán neposkytol žalobcovi požadované informácie, nakoľko predmetom podanej žiadosti bola požiadavka o poskytnutie právne relevantných informácií, nie o poskytnutie špekulácií či nejasných, resp. „vyhýbavých“ odpovedí. V nadväznosti na tvrdenie prvostupňového súdu, v zmysle ktorého mal súd za preukázané, že napadnutými rozhodnutiami nebolo autoritatívne zasiahnuté do jeho právnej sféry, poukázal na uznesenie NS SR sp.zn. 5Sžp/5/2011, na ktoré sa

odvoláva aj prvostupňový súd, v zmysle ktorého, cit.: „...môžu byť predmetom preskúmania súdom aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb...”

Tým, že žalovaný správny orgán neposkytol žalobcovi požadované informácie sa nielenže dotkol práva žalobcu na informácie, ale toto ústavné právo žalobcu ako oprávnenej osoby neposkytnutím požadovaných informácií porušil a tým zasiahol do práv a právom chránených záujmov žalobcu ako oprávnenej osoby.

Pokiaľ súd v odôvodnení svojho uznesenia ďalej uviedol, cit.: „V danom prípade zo žiadosti o sprístupnenie informácií nepochybne vyplýva, že žalobca položil otázky špekulatívne, so zvýraznením viacerých možných alternatív a v podstate sa domáhal informácie o úsudku povinnej osoby na udalosti, ktoré sa stali počas pôsobenia H. vo funkcii veľvyslanca SR v Londýne a týkali sa konkrétnej nehnuteľnosti. Otázky boli kladené vyslovene hypoteticky.“, žalobca namietal, že mu nie je zrejmé, akým spôsobom dospel konajúci súd k záveru o špekulatívnosti a hypotetickosti otázok, ktoré boli adresované žalovanému správnomu orgánu. Uvedením viacerých možných alternatív sa žalobca v žiadnom prípade nedomáhal informácií o úsudku žalovaného ako povinnej osoby, ale snažil sa len čo najzrozumiteľnejšie a najjasnejšie naformulovať položené otázky.

Žalobca si zároveň uplatnil trovy konania a právneho zastúpenia, ktoré v rámci odvolania špecifikoval.

Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 300/12-26 z 5. decembra 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že prvostupňový súd náležite zistil a posúdil skutkový aj právny stav veci a žalobca neuviedol vo svojom odvolaní žiadne nové skutočnosti, pre ktoré by bolo nutné zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, z dôvodov a v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od jeho logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého uznesenia.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil spôsobom spĺňajúcim v plnom rozsahu zákonné požiadavky v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Preto by bolo úplne nadbytočné v preskúmvanej veci opakovať účastníkom známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu. Prvostupňový súd pri preskúmvaní žalobou napadnutých rozhodnutí žalovaného postupoval dôsledne, reagoval vyčerpávajúcim spôsobom na všetky námietky účastníkov

konania a vec správne posúdil aj po právnej stránke. S právnou argumentáciou prvostupňového súdu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

Vychádzajúc z formulácie žiadosti o poskytnutie informácie, správny orgán v predmetnej veci postupoval v súlade so zákonom o slobode informácií.

Ak mal žalobca za to, že jeho žiadosti o sprístupnenie požadovaných informácií druhostupňovým správnym orgánom nebolo vyhovené, t. j. že postupom žalovaného došlo k vzniku fiktívneho rozhodnutia, potom bolo potrebné z jeho strany zachovať zákonný postup a domáhať sa preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného na základe žaloby. K uvedenému však zo strany žalobcu v konkrétnom prípade nedošlo.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanej veci sa žalobca svojou žalobou výslovne domáhal zrušenia rozhodnutia (listu) žalovaného zo dňa 4. júna 2012 a rozhodnutia (listu) zo dňa 9. júla 2012 ministra zahraničných vecí SR, ktorými nebolo autoritatívne zasiahnuté do jeho právnej sféry a nijako negatívne sa nepremietli do jeho práv, právom chránených záujmov, či povinností.

Za stavu, že sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí, ktoré súdnemu preskúmaniu nepodliehajú, zastavenie konania prvostupňovým súdom podľa § 250d ods. 3 O.s.p. bolo v súlade so zákonom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p., tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.